

това, да отвори човѣкъ душата си и да даде ходъ на Божествената любовъ въ себе си? Щомъ тази любовъ влѣзе въ човѣка, тя започва да работи въ него и го преобразява. Често хората грѣшатъ, като се наематъ за работа, която не могатъ да свършатъ. И като не могатъ сами да я свършатъ, не даватъ и на други да я свършатъ. — Защо постѣпватъ така?

Защото нѣматъ довѣрие едни на други. Нѣкой баща има красива дъщеря, но се страхува отъ хората, да не би нѣкой да я обикне, или да се влюби въ нея. Той не вѣрва въ човѣшката любовъ. По какво се отличава тази любовъ? Когато човѣкъ обикне нѣкого, той иска да го задържи само за себе си. Злото не е въ любовта, но въ желанието на човѣка да задържи за себе си онова, което обича. Въ това седи опасността. Обаче, любовъ, която заграбва, която обсебва нѣщата, не е истинска любовъ. Тази любовъ не може да се нарече Божествена. Споредъ мене, такъвъ родъ прояви на чувствата се наричатъ „влюбване“. Грамадна е разликата между любовъ и влюбване. Любовта дава свобода на човѣка, а влюбването го ограничава. При любовта човѣкъ дава, а при влюбването — взима. Когато човѣкъ взима само, безъ да дава нѣщо, раждатъ се безброй противоречия. Ако десетъ души се влюбятъ въ единъ човѣкъ и всѣки иска да го задържи за себе си, тѣ ще се натъкнатъ на противоречия, на голѣми страдания и мъчности.